

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123571312/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

havde været en blomstrende Koloni, som endog havde sin egen filsofiske Skole, og da vi havde bedet der en Timestid i en ussel Kro, gik Vejen videre ned gennem en dyb Sænkning i Terrænet og op igen i uhyre Zigzag-Slyngninger til det befæstede Karlentini, et af Karl V i spansk Stil anlagt Kastel med en Række færdige Hytter, der husede en Befolkning med de mest kæltringeagtige Ansigter, jeg maaske endnu havde set. I Villasmundi, en lignende Rede nogle Timers Vej derfra, gjordes et længere Ophold, og da der heldigvis netop holdtes et Slags Marked omkring i Gaderne, fordrev vi Tiden med at iagttage de forskellige Grupper. Trods den brændende Hede hørte vi dog den sædvanlige Dansemusik med Violin og Guitar, og blev i et tilrøget Osteri Vidne til et Slags Sekstur, hvor de dansende ledsagede enhver Svingning med Spring og Armbevægelser, der bragte Sveden frem i Strømme, uagtet Kavalererne saa vel som de fyrige skønne havde afført sig saa mange Klæder, som Anstændigheden nogenlunde tillod.

Da vi igen begav os paa Vejen, stod Solen allerede lavt paa Himlen, saa at vi i den dejlige Eftermiddags Stilhed ret kunde nyde den smukke Natur. Efter at have kørt igennem en Dal, der var bevokset med Olivenskove, kom vi ned til Havet, og vi fulgte derefter hele Tiden Strandbredden, over hvis Brændinger Maanen snart udgød sit hvide Lys.

I denne Nattens Stilhed og i en Stemning lig den, hvori man om Aartusinder vil gennemvandre Paris's eller Londons Ruiner, kørte vi da over Levningerne af det vidtstrakte Syrakus, og den samme vemodige, næsten andægtige Følelse var over os, medens vi de følgende Dage gennemstrejfedes det store Territorium til Lands og til Vands. Over den dybe Havn, hvor alle Evropeas Flaader tilsammen kan faa Plads, begav vi os til den Flod, hvor Proserpina efter Sagnet blev bortført. Kæmpemæssige Søjler af et Zeustempel rage i Vejret paa Bakkerne til venstre, og medens man i den varme Formiddags Stilhed stager sig langsomt frem under de sivbevoksede Bredder, hvor af og til en Lerhytte viser sig, omkranset af høje Palmer, tænker man sig dybt inde i Afrika, paa en Flodarm af Nilen eller Senegal. Op ad Anapo-Flodens venstre Arm, Cyane, føres man til Papyrusplanterne. De halv nøgne Baadfolk skære de lange Stængler af, og det gaar hastigt tilbage ned ad Strømmen, og igen over Havnen til en aaben Plads udenfor det nuværende Syrakusas svære, bourbonske Fæstningsmarø. Her bestiger hver sit Æscj, og ad den støvede Landevej gaar det op til Overfladen af det terrasseformede Højplateau, hvor den uhyre By strakte sig milevidt omkring Havnen. Ad halsbrækkende Voje, de gamle, i Klippen udhulede Bygningsgrunde, rider man Skridt for Skridt paa de smaa forsigtige Æsker. Solen bræn-

der lodret ned paa denne Stenørk, og efter en halv Times Ridt staaer man ved Fæstningen Hexâpylon. Alt, hvad der af denne var over Jorden, er styrtet i Grus, men de underjordiske Magasiner, Brønde og Gaarde og den hvælvede brede Gang, hvorigennem Romeren Marcellus banede sig en blodig Vej — kort sagt, alt hvad der er hugget ud i Klippen, vidner tilstrækkeligt om Borgens Størrelse og Modstandskraft.

De Aftener, vi tilbragte i Syrakus, var som Drømme, der vil bevares uudslettelige i Erindringer. I de kølige Timer vandrede vi Arm i Arm paa Terrassen ved Arethusas rislende Kilde og gennemgik, hvad Dagens brændende Solvarme havde sløvet i Hukommelsen. Vi besøgte igen Amfiteatret paa Klippeskraanningen med Udsigt over By og Hav. Vi stillede vor Tørst i Nymfernes Grotte, hvor Vandet bruser plaskende frem fra de skjulte Ledninger. Vi vandrede i Stenbruds-fængslerne, hvor de 6000 Atheniensere en Gang sukkede, og vi lagttog den tordenlignende Virkning af et Pistolskud i „Dionysius's Øre“, en Klippespalte, der i S Form snor sig bag Fængslerne, og ved hvis Indgang Tyrannen kunde høre den sagtteste Hvisken af Fangerne.

Den sidste Dag af vort Ophold i Syrakus besøgte vi den lille, snævre Bys Kathedral, der er muret op mellem de tydeligt fremspringende doriske Søjler af det gamle Zeustempel, hvis Frontside imidlertid har maattet vige Pladsen for den mest smaglase Rokoko-Arkitektur; og efter et Besøg i den private Have, hvor den tyske Digter Grev Platen er begravet, steg vi ned til *la chiesa di St. Martiani*, Kryptkirken fra de første kristne Tider, prydet med hele den Periodes rørende, symbolske Freskomalerier. I Katakomberne, der strække deres Gange bag ved Kirken — efter Kustodens Sigende milevidt gennem den bløde Sandsten — modtog vi det sidste karakteristiske Indtryk af Gravstaden Syrakus. Vor Rejse sydpaa var endt, da Vejen til Girgenti formelig var afskaaren af Røverbander, og ud paa Eftermiddagen sad vi atter i Vognen, for i den kølige Nat at foretage Tilbagereisen til Catania.

ROMANTIK OVER EN HALV HISTORIE

Det var i den gamle Esplanade-Pavillons Dage. Ak ja; den Gang kunde en stille Betragter af Natur og Folkeliv sidde under de susende Popler og have Toldboden og Skibene og Vandet og Langelinje og de spadserende fra første Haand. Han kunde, medens Cigaren langsomt brændte, og medens han langsomt rippede til sit Toddyglas, med Sikkerhed afgøre, naar Klokken var to; thi saa begyndte Promenaden